

Pels teus pecats

Crist va patir una vegada pels pecats, el just pels injustos per conduir els homes a Déu (1Pe 3:18). Ell és la propiciació pels pecats del món sencer (1 Joan 2: 2), trencant la barrera de l'enemistat que existia entre Déu i els homes. Un cop alliberat de la condemna d'Adam, l'home és capaç de fer bones obres, ja que només es fan quan un està en Déu (Is 26:12; Joan 3:21).

Pels teus pecats

Vaig llegir un fragment del sermó núm. 350, del doctor Charles Haddon Spurgeon, sota el títol "Un tir ben dirigit a la pròpia justícia", i no vaig poder evitar comentar una declaració al sermó.

Em va cridar l'atenció l'última frase del sermó que diu: "Crist va ser castigat pels vostres pecats abans que es cometessin" Charles Haddon Spurgeon, extracte del sermó nº 350 "Un pla segur en la pròpia justícia", extret de la xarxa.

Ara bé, si el doctor Spurgeon considera el text bíblic que diu que Jesús és "el xai que va ser assassinat des de la fundació del món", de fet hauria de destacar que Crist va morir abans que el pecat fos introduït al món (Apocalipsi 13: 8; Rom 5:12). Tanmateix, com afirma que Jesús va ser castigat abans que el pecat de cada cristià es cometés individualment, entenc que el doctor Spurgeon no va fer cap referència al verset 8, capítol 13 del Llibre de l'Apocalipsi.

Crist va ser castigat pel pecat de tota la humanitat, però qui va cometre l'ofensa que va portar tota la humanitat a estar sota pecat? Ara, segons les Escripures, entenem que el pecat prové de l'ofensa (desobediència) d'Adam, i no dels errors de

conducta que cometen els homes.

El càstig que va portar la pau no es va deure a errors de conducta comesos individualment ', ja que tots els homes es generen a condició d'estar alienats de Déu (pecadors). Crist és el xai de Déu que va morir abans de la fundació del món, és a dir, el xai va ser ofert abans que es produís l'ofensa d'Adam.

El càstig que va caure sobre Crist no es deu a la conducta dels homes (pecats comesos), sinó a l'ofensa d'Adam. A Adam, els homes es van fer pecadors, ja que per una ofensa va arribar el judici i la condemna a tots els homes, sense excepció (Rom. 5:18).

Si el pecat (la condició de l'home sense Déu) sorgeix de la conducta dels homes, perquè s'estableixi la justícia, necessàriament la salvació només seria possible mitjançant la conducta dels homes. Es requeriria que els homes fessin alguna cosa bona per suavitzar la seva mala conducta, però mai no seria "justificat".

Però el missatge evangèlic mostra que per l'ofensa d'un home (Adam) tots van ser condemnats a mort, i només per un sol home (Crist, l'últim Adam) va abundar el do de la gràcia de Déu sobre molts (Rom. 5:15). Quan Jesús va morir pels nostres pecats, es va produir una substitució d'actes: mentre Adam desobeïa, l'últim Adam va ser obedient fins a la prova.

L'última frase del fragment del sermó del Dr. Spurgeon demostra que no es considerava que:

- Tots els homes són pecadors perquè el primer pare de la humanitat (Adam) va pecar (Is 43:27);
- Que tots els homes estiguin formats en la iniquitat i concebuts en el pecat (Sal 51, 5);
- Que tota la humanitat s'ha apartat de Déu des de la mare (Sal 58: 3);
- Que tots els homes s'han equivocat des que van néixer

(Sal 58: 3), perquè van entrar per una porta ampla que dóna accés a un camí ample que condueix a la perdició (Mt 7:13 -14);

- Que, perquè van ser venuts com a esclaus del pecat, ningú no va transgredir segons la transgressió d'Adam (Rom. 5:14);
- Que el millor dels homes és comparable a una espina, i el dret és pitjor que una bardissa d'espines (Mc 7: 4);
- Que tots els homes han pecat i han perdut la glòria de Déu a causa de la condemna establerta a Adam;
- Que no hi hagi cap just, ni cap, entre els descendents d'Adam (Rom. 3:10), etc.

Què de bo o de dolent fa un nen al ventre de la seva mare per ser concebut en pecat? Quin pecat comet un nen de caminar «malament» des que va néixer? Quan i on es van desviar tots els homes i es van embrutar junts? (Rom. 3:12) La pèrdua de la humanitat no va ser per l'ofensa d'Adam?

A Adam, tots els homes es van fer bruts junts (Sl 53: 3), perquè Adam és la porta ampla per on entren tots els homes al néixer. El naixement segons la carn, la sang i la voluntat de l'home és la porta àmplia per on tots els homes entren, es desvien i es tornen impurs (Joan 1:13).

Quin esdeveniment ha fet que tots els homes "junts" quedessin impurs? Només l'ofensa d'Adam explica el fet que tots els homes, en el mateix cas, es tornen impurs (junts), ja que és impossible que tots els homes d'innombrables edats puguin realitzar el mateix acte junts.

Considerem: va morir Crist perquè Caín va matar Abel o va morir Crist per l'ofensa d'Adam? Quin dels esdeveniments va comprometre la naturalesa de tota la humanitat? L'acte de Caín o l'ofensa d'Adam?

Tingueu en compte que la condemna de Caín no prové del seu acte criminal, sinó de la condemna d'Adam. Jesús va demostrar

que no venia a condemnar el món, sinó a salvar-lo, ja que seria contraproductiu jutjar el que ja està condemnat (Joan 3:18).

Crist va ser castigat a causa del pecat de la humanitat, però, el pecat no es refereix al que cometen els homes, sinó que diu de la ofensa que va portar judici i condemna a tots els homes, sense distinció.

Les accions dels homes sota el jou del pecat també s'anomenen pecat, ja que qualsevol que pecca, pecca perquè és esclau del pecat. La barrera de la separació entre Déu i els homes va sorgir a través de l'ofensa d'Adam i, a causa de l'ofensa a l'Edèn, no hi ha ningú entre els fills dels homes que faci el bé. Per què no hi ha ningú que faci el bé? Perquè s'han desviat tots i s'han tornat impurs junts. Per tant, a causa de l'ofensa d'Adam, tot el que fa un home sense Crist és impur.

Qui de l'impur s'endurà el que és pur? Ningú! En altres paraules, no hi ha ningú que faci el bé perquè tothom és esclau del pecat.

Ara l'esclau del pecat comet pecat, ja que tot el que fa pertany al seu amo de dret. Les accions dels servents del pecat són pecaminoses perquè les fan esclaus del pecat. És per això que Déu ha alliberat aquells que creuen ser servidors de la justícia (Rom. 6:18).

Els fills de Déu, en canvi, no poden pecar perquè neixen de Déu i la llavor de Déu roman en ells (1 Joan 3: 6 i 1 Joan 3: 9). Qualsevol que cometi pecat és del diable, però els que creuen en Crist pertanyen a Déu (1Co 1:30; 1Jo 3:24; 1Jo 4:13), ja que són el temple i la residència de l'Esperit (1Jo 3: 8).).

Crist es va manifestar per destruir les obres del diable (1 Joan 3: 5 i 1 Joan 3: 8), i tots els que són engendrats de Déu romanen en ell (1 Joan 3:24) i en Déu no hi ha pecat (1 Joan 3: 5). Ara bé, si no hi ha pecat en Déu, es dedueix que tots

els que estan en Déu no pecen, ja que van ser engendrats de Déu i la llavor de Déu roman en ells.

Un arbre no pot donar dos tipus de fruits. Per tant, aquells que neixen de la llavor de Déu no poden produir fruits per a Déu i el dimoni, de la mateixa manera que és impossible que un servent serveixi a dos amos (Lluc 16:13). Totes les plantes plantades pel Pare donen molts fruits, però només donen fruits per a Déu (Isaïes 61: 3; Joan 15: 5).

Després de morir per pecar, vell mestre, correspon a l'home ressuscitat presentar-se a Déu com a viu de la mort i els membres del seu cos com a instrument de justícia (Rom. 6:13). La condició «viva» dels morts s'adquireix per la fe en Crist, mitjançant la regeneració (nou naixement). A través del nou naixement, l'home reviu dels morts i, per tant, queda presentar voluntàriament a Déu els membres del seu cos com a instrument de justícia.

El pecat ja no regna, ja que ja no domina els qui creuen (Rom. 6:14). El cristià ha d'oferir als seus membres servir la justícia, és a dir, servir a Aquell que els va santificar, ja que Crist és la justificació i la santificació dels cristians (Rom. 6:19; 1Co 1:30).

Crist va patir una vegada pels pecats, el just pels injustos per conduir els homes a Déu (1Pe 3:18). Ell és la propiciació pels pecats del món sencer (1 Joan 2: 2), trencant la barrera de l'enemistat que existia entre Déu i els homes. Un cop alliberat de la condemna d'Adam, l'home és capaç de fer bones obres, ja que només es fan quan un està en Déu (Is 26:12; Joan 3:21).

Els homes sense Déu, en canvi, existeixen sense esperança en aquest món, perquè són com els impurs i tot el que produeixen és impur. No hi ha manera que l'home sense Déu faci el bé, perquè la natura dolenta només produeix el dolent "Però tots som com els bruts, i totes les nostres justícies són com el

drap brut; i tots ens marchitem com una fulla, i les nostres iniquitats com un vent ens treuen ” (Isa 64: 6).

El profeta Isaïes en descriure l'estat del seu poble, el va comparar amb:

- L'impur – Quan es va tornar impur el poble d'Israel? Quan tots es van desviar i es van tornar impurs junts, és a dir, en Adam, el primer Pare de la humanitat (Sl 14: 3; Isa 43:27);
- La justícia com a draps bruts: totes les obres de justícia dels bruts són comparables als draps bruts, que no són adequats per a la roba. Tot i que eren religioses, les obres del poble d'Israel eren obres d'iniquitat, obres de violència (Is 59: 6);
- Marceix com la fulla – No hi havia esperança per al poble d'Israel, ja que la fulla era morta (Is 59:10);
- Les iniquitats són com el vent: res d'Israel no va poder alliberar-se d'aquesta condició horrible, ja que la iniquitat és comparable al vent que arrabassa la fulla, és a dir, l'home no es pot desfer del senyor del pecat.

Crist, a temps, va morir pels malvats. L'Anyell de Déu ha estat sacrificat des de la fundació del món pels pecadors

“Perquè Crist, mentre encara érem febles, va morir a temps per als malvats” (Rom. 5: 6);

“Però Déu demostra el seu amor per nosaltres, ja que Crist va morir per nosaltres mentre encara som pecadors” (Rom. 5: 8).

Ara, Crist va morir pels esclaus del pecat i no pels «pecats» que practiquen els esclaus del pecat, tal com va entendre el doctor Spurgeon.

Crist va morir per pecadors, per tant, aquells que creuen moren junt amb Ell. Crist va morir per tots, perquè els que són vivificats ja no puguin viure per ells mateixos, sinó més

aviat viure per a aquell que va morir i va ressuscitar (2Co 5:14).

Aquells que han ressuscitat amb Crist estan segurs, ja que:

- Estan en Crist;
- Són criatures noves;
- Les coses antigues han desaparegut;
- Tot s'ha tornat nou (2Co 5:17).

Déu va reconciliar amb ell mateix aquells que creuen a través de Crist i van donar als vius dels morts el ministeri de la reconciliació (2Co 15:18).

Als vius entre els morts els queda l'exhortació: no rebeu en va la gràcia de Déu (2 Cor. 6: 1). Per tant, Déu us va escoltar en un moment acceptable, com a instrument de justícia, es recomana als cristians:

- No doneu escàndol en absolut – Per què els cristians no haurien de fer escàndol? Per salvar-se? No! No sigui que el ministeri de la reconciliació sigui censurat;
- Ser recomanable en tot: en molta paciència, en afliccions, en necessitats, en angoixa, en fuets, en disturbis, en disturbis, en treballs, en vetlles, en dejuni, en puresa, en ciències, en molt temps. patiment, en bondat, en l'Esperit Sant, en amor fals, etc. (2Co 6: 3-6).

Crist va ser assassinat des de la fundació del món, fins i tot abans que tota la humanitat es convertís en esclava de la injustícia a causa de la desobediència d'un home que va pecar: Adam.